

Arrest

nr. 216 300 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. CLUYSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 8 januari 2019.

1.3. Op 11 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 januari 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 10 oktober 1974 in Casablanca en u bezit de Marokkaanse nationaliteit. Uw vader is overleden. Uw moeder leeft nog. U heeft zes broers en zussen. Zij verblijven allen nog steeds in Marokko. U zou een relatie hebben gehad met een meisje in uw dorp, S. B. (...), en na verloop van tijd hadden jullie seksuele betrekkingen. Als gevolg hiervan begon haar familie druk op u uit te oefenen om met haar trouwen. Daar was u niet toe bereid en zodoende stelt u in 2002 Marokko te hebben verlaten. U reisde met een visum naar Turkije waar u negen maanden tot een jaar verbleef. De broers van S.(...) zouden u tot daar hebben gevolgd. Vervolgens reisde u illegaal naar Griekenland waar u zo'n zes tot zeven maanden verbleef. Vervolgens trok u naar Nederland waar u zo'n drie jaar verbleef. Rond 2007, zo stelt u, kwam u naar België en u zou sindsdien het grondgebied nooit meer hebben verlaten.

Op 6 februari 2004 kreeg u een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 juni 2010 kreeg u een tweede bevel om het grondgebied te verlaten en werd besloten u vast te houden op een welbepaalde plaats met het oog op uw verwijdering. Op 25 oktober 2011 kreeg u een derde bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 september 2018 kreeg u een vierde bevel om het grondgebied te verlaten en werd besloten u vast te houden op een welbepaalde plaats met het oog op uw verwijdering. Twee pogingen u te repatriëren die waren voorzien op 5 oktober 2018 en op 17 oktober 2018 werden geannuleerd wegens problemen met uw identiteitsdocumenten. Een derde poging u te repatriëren, voorzien op 6 december 2018, moest worden geannuleerd omdat u een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij uw verscheidene contacten met de Belgische autoriteiten hield u een veelheid aan identiteiten voor, meestal met de Algerijnse nationaliteit. Op 19 juli 2017 kon u door de Marokkaanse autoriteiten op basis van uw vingerafdrukken echter worden geïdentificeerd als Marokkaans staatsburger met de naam L. M. (...). U beweert echter dat deze identificatie foutief is en dat uw echte naam L. L. (...) is. U vreest problemen in Marokko moest de echte L. M. (...) – niet uw identiteit zo beweert u – problemen hebben met de Marokkaanse autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een kopie voor van een Marokkaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U werd op 8 januari 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van

subsidiare bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Om te beginnen dient uw identiteit kort besproken te worden. De Marokkaanse autoriteiten stelden uw identiteit vast op basis van uw vingerafdrukken (zie mail CID dd. 10/01/2019 en bijlage, toegevoegd aan het administratief dossier). Deze identificatie heeft dus een zeer hoge mate van betrouwbaarheid en buiten uw eigen beweringen is er geen reden om eraan te twijfelen. U stelt dat de identificatie foutief is, maar in acht genomen hoe vaak u doorheen de jaren valse identiteiten gebruikte om de Belgische veiligheidsdiensten en migratiediensten te misleiden (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 24/09/2018) kunnen uw verklaringen hieromtrent zeer weinig gewicht worden toegekend. Ook de kopie van een Marokkaanse identiteitskaart van een zekere L. L. (...) die u voorlegde doet geen afbreuk aan de identificatie door de Marokkaanse autoriteiten. De kopie is van ondermaatse kwaliteit en de foto is geenszins herkenbaar. Dit document kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd om bijkomende documentatie over uw beweerd identiteit voor te leggen (zie CGVS, p. 7). Eventuele documenten die u zou kunnen voorleggen kunnen echter sowieso niet opwegen tegen de zeer betrouwbare identificatie door de Marokkaanse autoriteiten zodat niet op deze documenten moet worden gewacht. Men moet dus concluderen dat uw beweringen aangaande deze foutieve identificatie enkel dienden om uw op handen zijnde repatriëring te verhinderen.

U stelt in hoofdzaak te vrezen voor een terugkeer naar Marokko omwille van de familie van het meisje met wie u in Marokko seksuele betrekkingen had. Zij zouden u kunnen schaden of u onder druk kunnen zetten om met haar te trouwen. Moest de politie betrokken geraken stelt u dat u voor het gerecht eveneens zou kunnen worden gedwongen met haar te trouwen of gestraft zou worden (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08/01/2019, p. 4, 6, 8). Dit probleem kon echter niet overtuigen omwille van de volgende redenen:

Ten eerste kan niet zomaar terzijde worden geschoven dat, indien men uw verklaringen volgt, het om feiten zou gaan van vóór 2002 (zie CGVS, p. 3). Dit is intussen al zestien jaar geleden. Het laatste dat u hoorde over de zaak dateert van toen u in Nederland was in 2004 of 2005 (zie CGVS, p. 5, 7) zodat er in de tussentijd reeds zeer veel kan zijn veranderd. Men zou bijvoorbeeld niet kunnen uitsluiten dat S.(...) al met iemand is getrouwd of dat haar familie helemaal niet meer in het dorp woont. U kan slechts zeggen dat u denkt dat haar broers nog steeds daar wonen (zie CGVS, p. 8). Dit allemaal in acht genomen is het enerzijds helemaal niet vanzelfsprekend dat uw beweerd probleem nog actueel zou zijn. Belangrijker is echter dat moet worden vastgesteld dat u helemaal geen stappen zette om op de hoogte te blijven over het probleem. Uw broer woont nog steeds in uw dorp en u bent geregeld in contact met hem (zie CGVS, p. 3, 7). Het zou dus een kleine moeite zijn geweest u bij hem te informeren over de stand van zaken, maar dit deed u kennelijk niet. Van iemand die een pertinente vrees koestert kan men verwachten dat hij het nodige doet om geïnformeerd te blijven over de stand van zaken. Het feit dat u dat niet deed ondergraaft in ieder geval de ernst van uw vrees en eveneens de geloofwaardigheid van uw probleem.

Ten tweede is het uiterst belangrijk te benadrukken dat uw verzoek om internationale bescherming zeer laattijdig is. Uw probleem dateert immers van vóór 2002 maar u diende pas een eerste verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2018 en deed nooit eerdere pogingen om een regulier verblijf te bekomen in Europa (zie CGVS, p. 3-4), hoewel u al sinds 2007 in België verbleef. Hiernaar gevraagd stelde u dat u dacht dat u geen kans had op een verblijf (zie CGVS, p. 4, 6). U kan echter niet gevolgd worden in deze vergoelijking van de laattijdigheid van uw verzoek. Uit uw verklaringen bleek immers duidelijk dat u zich zeer goed bewust was van de mogelijkheid op uitwijzing vanwege uw illegaal verblijf in België. Het is immers om die reden dat u zich systematisch als Algerijn voordeed (zie CGVS, p. 3, 6). Van iemand die een reële vrees heeft in geval van terugkeer naar zijn land van nationaliteit kan men verwachten dat hij na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk alle nodige stappen zet om bescherming te bekomen om zodoende geen risico te lopen op repatriëring. Indien u werkelijk ernstige problemen vreesde naar aanleiding van uw seksuele betrekkingen met S.(...) kon men van u dus verwachten dat u zich zo snel mogelijk grondig zou hebben geïnformeerd over de mogelijkheden op een regulier verblijf in België en zodoende veel vroeger een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Gezien uw vele aanrakingen met het gerecht tijdens uw verblijf in België (zie 'Dossier overgemaakt aan CGVS' dd. 13/12/2018 – B. Andere nuttige documenten) moet u doorheen de jaren met verscheidene advocaten in contact zijn geweest zodat u zeker en vast de mogelijkheid moet hebben gehad om u degelijk te informeren aangaande de verblijfsmogelijkheden in België. De laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming kan niet worden verklaard en ondergraaft drastisch uw nood aan bescherming. Wanneer men daarbij in acht neemt dat u pas uw verzoek indiende op 5 december 2018, een dag voor uw derde geplande repatriëring, moet men redelijkerwijs

concluderen dat u slechts een verzoek om internationale bescherming indiende om uw op handen zijnde repatriëring te dwarsbomen en helemaal niet om bescherming te bekomen tegen reële problemen in Marokko.

Het bovenstaande in acht genomen, samen met uw zwaar geschade geloofwaardigheid gezien uw herhaaldelijke identiteitsfraude, moet gezegd dat de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees vanwege seksuele betrekkingen met S.(...) in geval een terugkeer naar Marokko zwaar ondergraven is.

Volledigheidshalve dient uw vrees voor een gedwongen huwelijk of bestraffing ten gevolge van uw seksuele betrekkingen met S.(...) besproken te worden. Dit geeft u immers als reden waarom u zich niet tot de politie zou kunnen wenden moest u problemen ondervinden met haar familie. Eerst dient daarover gezegd dat u het doorheen uw verklaringen hoofdzakelijk had over de sociale druk die u zou ondervinden om met S.(...) te trouwen gezien de religie en tradities (zie CGVS, p. 4, 5, 6, 8). Daarbij moet men echter de bedenking maken dat u een volwassen man bent van wie men kan verwachten dat hij zich niet in een huwelijk laat praten als hij dat niet wilt. Verder suggereert u dat het gerecht u zou kunnen dwingen te trouwen of u zou kunnen straffen (zie CGVS, p. 6). De relevante Marokkaanse wet zegt hierover echter dat een huwelijk slechts wordt afgesloten mits instemming van beide partijen (zie Code de la famille, artikel 10 toegevoegd aan het administratief dossier). Er kan dus voor de wet geen sprake zijn van een gedwongen huwelijk. Het dichtste dat in de buurt komt is wetgeving die het mogelijk maakte voor een verkrachter om zijn straf te ontlopen door middel van een huwelijk met het slachtoffer. In uw geval is echter geen sprake van verkrachting en bovendien werd deze wet in 2014 veranderd (zie artikel aljazeera dd. 23/01/2014). Er kon dus geen wettelijke basis worden gevonden voor het gedwongen huwelijk dat u stelt te vrezen, wel integendeel. Bij uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd de wettelijke basis voor het gedwongen huwelijk dat u vreest aan te tonen met documenten (zie CGVS, p. 8). Gezien de hierboven genoemde wetgeving omtrent het huwelijk is de situatie echter afdoende duidelijk en is het niet dienstig nog op deze documentatie te wachten. In zoverre u stelt bestraffing te vrezen moet gezegd dat buitenechtelijke seks inderdaad in principe strafbaar is in Marokko. De feiten moeten echter vastgesteld worden door ooggetuigen of bekend worden door de betrokkenen. Vervolging voor buitenechtelijke seksuele betrekkingen is daardoor uiteraard zeldzaam. Problemen doen zich logischerwijs hoofdzakelijk voor wanneer een van de betrokkenen gehuwd is, wat bij jullie niet het geval was (zie Morocco: application of adultery laws, toegevoegd aan het administratief dossier). Zelfs indien men uw verklaringen volgt kan vervolging voor uw beweerde buitenechtelijke relaties van vóór 2002 dus niet als een reëel risico worden gezien. Daaruit volgt dat, indien men uw relaas volgt, er geen reden is dat u zich niet tot de Marokkaanse autoriteiten zou kunnen wenden om bescherming te zoeken tegen de familie van S.(...) indien zij u zouden lastigvallen.

Ten slotte drukt u een ongerustheid uit dat u in Marokko niet afdoende zou behandeld worden voor uw prostaatproblemen (zie CGVS, p. 6, 8). Dergelijke medische bedenkingen hebben echter geen uitstaan met vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en u dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure. Dit wordt dus niet verder besproken.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift stelt eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in. De Raad wijst erop dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst er Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70, lid 1 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan van rechtswege opschort.

2.2. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op een "humanitaire situatie", wat luidens hem de toekenning kan rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, laat ter zake echter niet toe tot een dergelijke beoordeling over te gaan. Verzoeker dient zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In concreto diende te worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit op een afdoende wijze aantoont. Echter stelt GCVS dat verzoeker "beweert" dat de identiteit van verzoeker L. L. (...) is, doch hij dit niet aantoont.

Daar is het GCSV niet consequent waar zij eerst stellen dat verzoeker bewijzen tot staving mag aanbrengen, bewijzen die zij dan nog eens specifiek aanduidt, en te stellen dat zij kans geven om deze bewijzen uiterlijk tegen maandag tzt 14/1 aan te brengen, om dan niet te wachten met de beslissing tot na 14//1, om dan in de beslissing te stellen dat deze bewijzen niet de identificatie kunnen tegenspreken.

Inderdaad zijn dit de essentiële elementen.

Het feit dat het GCVS stelt dat er geen behoefte is aan bescherming, is totaal onterecht en zelfs in tegenstrijd met wat gesteld wordt

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op asiel, minstens de subsidiaire bescherming zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse, edm....

Waar verzoeker uitdrukkelijk wees op (zie feitenrelaas in beslissing p 1 :

"U beweert echter dat deze identificatie foutief is en dat uw echte naam L. L. (...) is. U vreest problemen in Marokko moest de echter L. M. (...) - niet uw identiteit beweert u - problemen hebben met de Marokkaanse autoriteiten"

Is op deze opwerping zelf geen antwoord gekomen, is er niets onderzocht!!!!

Maw heeft GCVS niet in het kader van het onderzoek naar de resp. identiteit - via DVZ – contact genomen met de Marokkaanse autoriteiten om nadere info mbt L. M. (...) (o.a. foto, ...), vraag op welke wijze zijn vingerafdrukken bekend waren, edm...

Ook zou zij perfect kunnen nagaan of de naam L. L. (...) bekend was, en nadere gegevens hebben opgevraagd. Niets van dit alles.

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen(zie hierna), hetgeen niet is gebeurd.(nl te wachten op de resp stukken welke verzoeker mocht voorleggen!!!)

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen: immers in het verhoor wordt uitdrukkelijk aan verzoeker een termijn toegestaan tot "maandag" om stukken voor te leggen, tzt tot 14/1, wjl de beslissing reeds is genomen vooraleer deze termijn is verstreken. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Maw verwerende partij heeft deze stukken - welke hij uitdrukkelijk zelf had opgenomen in het pv van verhoor ni op p 7, niet afgewacht, heeft ze niet kunnen onderzoeken. Dit dient aanzien als een gemis aan de hoorplicht.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf

*Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.
Dit is niet gebeurd.*

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verzoeker werd geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Dat "noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijken dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers eerlijkheid, en de terechte vraag tot asiel

Dat kan worden afgeleid dat de aanvraag en de resp. gronden, motieven en verwijzingen en stavingen niet integraal heeft onderzocht en als zodanig de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden

Overwegende dat beslissingen inzake erkenning als vluchteling principieel individuele beslissingen zijn; dat er geen automatisme kan worden toegepast om deze te erkennen of te weigeren als vluchteling

Dat kan worden afgeleid uit de resp. beslissing dat de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vluchtelingen bij de aanvragen tot erkenning gebruik zou maken van stereotiepe motiveringen; dat het feit dat een bepaalde logische opbouw (feitenuiteenzetting - specifieke

vaststellingen met betrekking tot de aanvrager om erkenning - besluit) en vergelijkbare bewoordingen bij de beoordeling van de aanvragen wordt gebruikt bij de motivering van dergelijke beslissingen.

Het Commissariaat heeft zelf nooit enig deugdelijk onderzoek gevoerd

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat hieraan niet voldaan is, nu zij deze argumentatie niet ten gronde motiveert.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

Dat het middel bijgevolg ernstig”

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel en “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Dat overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. concreet dient onderzocht of de afwijzing van het verzoek tot asiel of de subsidiaire bescherming niet disproportioneel is.

Dat verzoeker een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt. Dat hij aldus zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM.

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn ter zake geen "onderzoek" heeft gedaan.

Dat het middel bijgevolg ernstig is"

3.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van "het voorzichtigheidsbeginsel", de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Eveneens voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt

De gemachtigde diende te nemen van deze gegevens en diende er volgens de verzoeker rekening mee te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient ten minste uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat aan de bestreden beslissing een "fair balance"-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM ten grondslag ligt.

De Raad zal met verzoekster vaststellen dat de beslissing, in casu geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van verzoeksters belangen ten opzichte van de belangen van de staat.

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van de thans bestreden beslissing te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing."

3.1.4. Verzoeker brengt nog een vierde middel aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non.

Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”

3.2. Aan het verzoekschrift worden stukken gevoegd ter staving van verzoekers identiteit.

3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 5 EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en *“het voorzichtigheidsbeginnsel”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het tweede en het derde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd. Allereerst wordt verzoekers identiteit besproken en wordt te kennen gegeven dat de Marokkaanse autoriteiten verzoekers identiteit vaststelden op basis van zijn vingerafdrukken. Voorts stelt de commissaris-generaal geen geloof te hechten aan zijn beweerde vrees vanwege seksuele betrekkingen met S. omdat (i) het gaat om feiten die gaan van vóór 2002 en verzoeker geen stappen zette om op de hoogte te blijven over het probleem, en (ii) omdat zijn verzoek om internationale bescherming zeer laattijdig is. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat, indien men verzoekers relaas volgt, er geen reden is dat hij zich niet tot de Marokkaanse autoriteiten zou kunnen wenden om bescherming te zoeken tegen de familie van S. indien zij hem zouden lastigvallen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 januari 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en

vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

3.6.2. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal niet consequent is waar hem tijdens het gehoor de kans gegeven wordt uiterlijk tegen maandag 14 januari stukken ter staving van zijn identiteit bij te brengen, om dan niet te wachten met de beslissing tot na 14 januari en in de beslissing te stellen dat deze bewijzen sowieso niet de identificatie kunnen tegenspreken.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich wat betreft de bespreking van verzoekers identiteit heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder de informatie afkomstig van de Marokkaanse autoriteiten alsmede verzoekers verklaringen en de door hem op het CGVS neergelegde identiteitskaart. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: *“De Marokkaanse autoriteiten stelden uw identiteit vast op basis van uw vingerafdrukken (zie mail CID dd. 10/01/2019 en bijlage, toegevoegd aan het administratief dossier). Deze identificatie heeft dus een zeer hoge mate van betrouwbaarheid en buiten uw eigen beweringen is er geen reden om eraan te twijfelen. U stelt dat de identificatie foutief is, maar in acht genomen hoe vaak u doorheen de jaren valse identiteiten gebruikte om de Belgische veiligheidsdiensten en migratiediensten te misleiden (zie bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 24/09/2018) kunnen uw verklaringen hieromtrent zeer weinig gewicht worden toegekend. Ook de kopie van een Marokkaanse identiteitskaart van een zekere L. L. (...) die u voorlegde doet geen afbreuk aan de identificatie door de Marokkaanse autoriteiten. De kopie is van ondermaatse kwaliteit en de foto is geenszins herkenbaar. Dit document kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend.”*

Ofschoon verzoeker tijdens het gehoor nog extra tijd werd geboden bijkomende stukken neer te leggen doch deze termijn niet werd afgewacht alvorens een beslissing te nemen, stelt de Raad vast dat verzoeker, die middels onderhavig verzoekschrift nog de mogelijkheid had om bijkomende stukken bij te brengen, mogelijkheid waarvan hij overigens ook gebruik heeft gemaakt, geen bewijskrachtige documenten bijbrengt.

De stukken bijgebracht door verzoeker, te weten verschillende identiteitsdocumenten (waaronder de identiteitskaart die hij eerder op het CGVS heeft neergelegd) en een tijdschriftartikel, betreffen vooreerst allemaal fotokopieën, wat de bewijswaarde ervan danig relativeert gelet op het feit dat fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. De bijgebrachte identiteitsdocumenten zijn overigens niet gesteld in de taal van de rechtspleging noch vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Daarbij komt nog dat verzoeker geen enkele duiding noch enige toelichting geeft over de bijkomende stukken noch welke zijn relatie is met de personen die op de identiteitsdocumenten vermeld staan. Ook is het de Raad geheel onduidelijk in welke mate het bijgevoegde tijdschriftartikel over een pizza café zijn identiteit vermag aan te tonen. Het is niet aan de Raad om het verweer van verzoeker hieruit te distilleren.

Het enige document dat verzoeker weet voor te leggen ter staving van zijn eigen identiteit, betreft een fotokopie van een Marokkaanse identiteitskaart, geldig tot 2002, waarvan de commissaris-generaal reeds terecht opmerkte dat die van ondermaatse kwaliteit is en waarvan de foto geenszins herkenbaar is. Zelfs al kan de stereotiepe bewering van verzoeker als zou hij zijn paspoort en identiteitskaart daadwerkelijk verloren hebben in Turkije (adm. doss., verklaring DVZ, punt 24) worden aangenomen, kan verzoeker de Raad er niet van overtuigen dat het enige document dat hij ter staving van zijn identiteit (kan voorleggen) voorlegt enkel een identiteitsdocument betreft geldig tot 2002 en hij verder niets ondernomen had/heeft om zich in regel te stellen en nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen. Vermits verzoeker zijn beweerde identiteit niet ontegensprekelijk weet aan te tonen, toont hij evenmin aan dat de personen vermeld op de bij het verzoekschrift gevoegde identiteitsdocumenten daadwerkelijk zijn familie betreffen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel op de verzoeker rust. Het bewijs van identiteit is hierbij een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten verzoekers identiteit vaststelden op basis van zijn vingerafdrukken. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet aan dat deze identificatie foutief is. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De verzoeker dient dit zo volledig

en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van het eerste verzoek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure tot het verlenen van internationale bescherming. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht, zoals contact opnemen met de Marokkaanse autoriteiten om nadere info te verkrijgen met betrekking tot L.M. of L.L., is dan ook niet dienstig. De Raad herneemt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat er geen reden is om te twijfelen aan de identificatie van de Marokkaanse autoriteiten.

3.6.3. Naast voormelde bespreking over verzoekers zwaar geschade geloofwaardigheid gezien zijn herhaaldelijke identiteitsfraude, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat aan de beweerd vrees van verzoeker vanwege seksuele betrekkingen met S. geen geloof kan worden gehecht omdat (i) het gaat om feiten die gaan van vóór 2002 en verzoeker geen stappen zette om op de hoogte te blijven over het probleem, en (ii) omdat zijn verzoek om internationale bescherming zeer laattijdig is. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat, indien men verzoekers relaas volgt, er geen reden is dat hij zich niet tot de Marokkaanse autoriteiten zou kunnen wenden om bescherming te zoeken tegen de familie van S. indien zij hem zouden lastigvallen.

Deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.6.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op zijn privéleven dan wel gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.6.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.11. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS